

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa MUDr. M. S., bývajúceho v C. proti odporcom 1/ **Slovenská republika**, zastúpená **Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky**, Bratislava, Pribinova 2, 2/ **O.**, o porušenie základných práv a iné, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 16 C 83/2007, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. septembra 2011, sp.zn. 23 Co 5/2010, takto

r o z h o d o l :

Konanie o dovolaní **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 10. októbra 2009 č.k. 16 C 83/2007-59 zamietol návrh navrhovateľa a navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi 2/ trovy v sume 241,75 € k rukám jeho právnej zástupkyne, odporcovi 1/ náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie súd odôvodnil právne podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p. a vecne tým, že v žiadnej časti nároku ohľadom určenia nebolo možné návrhu vyhovieť, nakoľko absentoval naliehavý právny záujem, navrhovateľ ho žiadnym spôsobom nepreukázal. Určenie, že listy odporcov sú nepravdivé, že k vyst'ahovaniu došlo nezákonne, by nemalo z hľadiska právneho postavenia navrhovateľa žiaden význam. Jedná sa o nároky, ktoré bolo potrebné uplatniť v rámci zákonnej prekluzívnej lehoty upravenej v zákone č. 319/1991 Zb. Ak aj v zmysle tohto zákona nebol nárok uspokojený a navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca mal za to, že uspokojený má byť, mal možnosť využiť svoje právo domáhať sa nárokov súdnou cestou. Preto nebolo možné rozhodovať o reštitučných nárokoch po uplynutí lehôt a už vôbec nie spôsobom, aby o takýchto prípadných nárokoch rozhodoval súd, ktorý nie je za daného stavu bez využitia možnosti domáhať sa negatívneho rozhodnutia odporcu 1/, vecne príslušný. Rovnako nie je v právomoci súdu posudzovať v zmysle návrhu pravdivosť údajov, nakoľko sa jedná o skutočnosti súvisiace s reštitučnými nárokmi. Pokiaľ išlo o časť nároku, ktorou sa

navrhovateľ domáhal určenia, že došlo k porušeniu jeho základných práv a konanie odporcu bolo v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, súd prvého stupňa poukázal, že nie je vecne príslušný na posúdenie takéhoto nároku, bola by daná prípadná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 19. septembra 2011, sp.zn. 23 Co 5/2010, rozsudok súdu prvého stupňa v časti určenia, že tvrdenie O. v liste č. 145/1993 z 21. septembra 1993, a to „nezakladá sa na pravde tvrdenie p. V. S., že jeho rodina bola násilne vyst'ahovaná z jeho domu (vtedy č. 132), pretože v tomto dome bývali stále nájomníci“, následne: „rodina p. V. S. vlastnila dom na ulici N. (v tej dobe č. 105)“, aj: „MNV v C. viackrát menovaného p. V. S. vyzval, aby si nábytok presťahoval do svojho rodinného domu na ulici N. 105, napokon: „menovaný však vyzvania MNV v C. vôbec nerešpektoval“, sú zjavne nepravdivé a určenia, že zdôvodnenia MV v rozhodnutí OMR 2588/92/Ts/Hn z 24. novembra 1993, a to: „v uvedenom čase ste bývali v inom dome, a to na N. ulici č. 105, ktorý bol tiež vlastníctvom“, „MNV. Vás viackrát vyzval na vyst'ahovanie uvedených kusov nábytku“, „...neuposlúchli, tieto výzvy kusy nábytku .. pravdepodobne nevhodným spôsobom vypratane“ sú nepravdivé, zrušil a konanie zastavil. Rozsudok súdu prvého stupňa v časti určenia, že O. porušila práva navrhovateľa násilným vyst'ahovaním rodiny p. V. S. z domu č. X.C. zaručené článkom 12 ods. 1 a 21 ods. 1, článkom 19 ods. 1 a 46 ods. 3 Ústavy SR, zrušil a vec postúpil Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Vo zvyšnej časti sa rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporcom 1/, 2/ právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že o nároku navrhovateľa v prvej časti už bolo právoplatne rozhodnuté, a preto ak súd prvého stupňa rozhodoval vecne, nepostupoval správne, ale mal toto konanie zastaviť pre nedostatok podmienok konania. Pokiaľ sa domáhal navrhovateľ určenia, že vyst'ahovaním z obce C. boli porušené jeho ústavné práva, dospel odvolací súd k záveru o nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať o tomto nároku, a preto vec postúpil Ústavnému súdu Slovenskej republiky. V ostatnej časti ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ dovolanie, a žiadal rozsudok odvolacieho súdu ako nezákonný zrušiť.

Okresný súd Trnava vyzval uznesením z 25. januára 2012 č.k. 16 C 83/2007-134 navrhovateľa, aby v ním určenej lehote opravil a doplnil dovolanie o náležitosti v zmysle

§ 241 ods. 1 O.s.p., pritom ho poučil o potrebe povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní. Svoju výzvu zopakoval uznesením zo dňa 7. júna 2012 č.k. 16 C 83/2007-142. Po úprave zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. januára 2013 bol navrhovateľ poučený aj o možnosti obrátiť sa so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci na Centrum právnej pomoci. Opätovne bol navrhovateľ vyzvaný uznesením z 18. januára 2013 č.k. 16 C 83/2007-153 a následne po úprave dovolacieho súdu zo dňa 7. júna 2013, uznesením zo dňa 11. septembra 2013 č.k. 16 C 83/2013-171. Navrhovateľ oznámil, že sa mu nepodarilo skontaktovať so žiadnym advokátom.

V zmysle § 241 ods. 1 O.s.p. musí byť dovolateľ zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Uvedené ustanovenie zakotvuje osobitnú podmienku dovolacieho konania, ktorej nedostatok je odstrániteľný, avšak len za súčinnosti dovolateľa; dovolací súd je pritom povinný skúmať (preverovať), či táto podmienka je splnená.

Navrhovateľ napriek viacerým súdnym výzvam, ktoré riadne prevzal v poskytnutej lehote, v priebehu takmer dvoch rokov nezaložil do spisu plnú moc udelenú advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, ani neoznámil súdu, že sa obrátil na Centrum právnej pomoci v intenciách § 30 O.s.p.

V dôsledku uvedeného zostal nedostatok osobitnej podmienky dovolacieho konania neodstránený do vydania tohto uznesenia dovolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preto konanie o jeho dovolaní zastavil (§ 243c O.s.p. v spojení s § 241 ods. 1 O.s.p. a § 104 ods. 2 O.s.p.), pričom sa nezaoberal otázkou procesnej prípustnosti (ani dôvodnosti) dovolania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová